

Snapphanar.

Det var några snapphanar, som hade riktigt bo uppe i skogarna kring Påbro, men herren till Hovdala var svenske kungen trogen, och därför skänkte han honom namnet Ehrenborg. Annars var här mycket bråk på den tiden.

Det var några andra snapphanar i Ignaberga, som hade tagit ett fruntimmer med våld, för att hon skulle hushålla för dem. Men hon ville bli fri, och en dag bad hon dem att få gå ner till byn och köpa litet ärter, de skulle ha till mat. Ja, tyckte de, det kunde hon väl få lov, men hon fick inte tala med någon. Hon gick ner till byn och fick sina ärter, men så gjorde hon ett hål i påsen, så att hon strödde ärter efter sig när hon gick, och så kunde byafolket se, vart hon gick, och på det sättet fick man tag i det bandet och skjutsade dem till Röinge tingsställe.

H. F. Norra Skåne
den 2 maj
1931

100-åring.

Anders Jönsson.

100 år fyller den 8 maj f. d. skogvaktaren och medaljören Anders Jönsson, Påbro, Brönnebstads socken. Han tillhör den seniga och sega Göingetypen, som in i sin höga ålder samtidigt kunnat bibehålla humorns gudsgåva. Med skämtsamma vändningar och ådagaläggande av så livliga later, att man kan anse dylikt vore förbehållet endast av såvårt yngre personer, berättar han gärna om förhållanden i äldre tider och episoder ur sitt växlingsrika liv. Anders Jönsson har nämligen sina själs- och kroppsfrömodheter i förunderligt gott behåll. Varje morgon stiger han upp, kläder sig själv och gör varje dag sina promenader i omgivningen samt åter vid bordet sina mål. Han är änklings sedan ett 25-tal år och vistas sedan 10

är tillbaka hos syskonen Elander i Ebbjörnarps, där han åtnjuter den bästa omvårdnad. And. Jönsson är född i N. Mellby. Han berättar, att han icke var mer än 6 år gammal, då han blev satt att vakta får och getter. Det fanns vargar i våra orter på den tiden, vilka då och då anställda härningar bland fårscockarna, så att bönderna måste — ibland från flera socknar — slå sig tillsammans och anställa skallgång på vargarna. Fanns inte manfolk nog, fingo pigorna gå med.

Mycket har den gamle att förtälja om de äventyr och besvärigheter man hade på längresor, vilka alla, enär ju inga järnvägar funnos på den tiden, måste ske med gästgivareskjutsar. Som exempel på dåtida postgång nämner den gamle, att Hovdala post fördes över Tormestorp och Ebbjörnarps till Gulastorp, där posten överlämnades till den postvagn eller diligens, som befördrade posten mellan Kristianstad och Hålsingborg.

Vidare talar den gamle om "Staffansritterna", som på den tiden voro allmänna härnere viss tid på året. Som dräng hade han att med sina kamrater ge sig upp tidigt på ottan annandag jul för att göra hästarna i ordning och sedan bege sig ut på staffansritt. Det fanns gott om ryggstugor på den tiden och J. berättar, att han red in i en sådan och direkt fram till bordet och tog den sup, som bjöds honom, medan han satt på hästryggen. — Hur han kunde rida in genom den låga dörren? — Då gick fint — ja! la mej på sidan utme' hästen, vet ja.

Ja, det där var något av vad den gamle berättar från äldre tider.

100-åringen har även mycket intressant att förtälja om sina upplevelser under sin tjänst i skog och mark.

När stambanan mot Stockholm byggdes, fick Anders Jönsson anställning. Denna varade tills banan var klar till Alvesta. Vid 30 års ålder gifte han sig, övertog ett torp i Påbro, samtidigt som han fick skogvaktareavsslan vid Hovdala fideikommiss. Den platsen skötte han på ett nitiskt och hedrande sätt i hela 50 år och kan därför med heder bära den medalj han för ett flertal år tillerkändes för långvarig och trogen tjänst.

Att hedersbevis och hyllningar av olika slag icke komma att utebli på Anders Jönssons stora bemarkelsedag, kan man säga för givet. Även om giva den gamle var honom

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3001